

:::: Không Biết ::::

Người yêu

Ngày tôi cắt phẳng mái tóc dài của mình "cho nó trẻ trung một chút" cũng là ngày tôi bắt gặp cái nhìn hệt hăng trong mắt anh. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn không hiểu sao mình lại hành động như vậy. Có lẽ là do cái tính ngang ngạnh của tôi. Hồi đó ai cũng nói anh thích tôi bắt đầu từ mái tóc dài. Nhưng tôi nghĩ chắc gì do vậy mà anh lại bỏ tôi vì mái tóc ngắn. Không ngờ anh bỏ tôi thật, chẳng một lời chia tay. Tôi buồn hết một tuần, sút mất hai kí nhưng chưa bao giờ hối tiếc về việc mình làm. It ra nó cũng giúp tôi hiểu đúng về một người.

Đó là chuyện của những ngày tôi mới chân ướt chân ráo vào đại học. Bây giờ mái tóc tôi đã lại dài, mỗi lần trải nó tôi lại nhớ đến cái gọi là "mối tình đầu" của mình và cười băng quơ. Thình thoảng Ngọc mách tôi hôm nay anh chở cô này, mai anh chở cô khác. Tôi giả bộ ngây ngô hỏi "Mày kể gì vậy?", nó cụt hứng im luôn. Bạn bè hỏi tôi sao không kiếm người khác. Tôi chỉ cười, người yêu chứ có phải là tiền đâu mà kiếm với tìm. Và lại tôi cũng chẳng biết ai thật, ai giả mà tin. Có một lần tôi gặp một anh chàng. Thì người này quen người kia, người kia quen người nọ, cuối cùng hai đứa gặp nhau. Anh ta nói chuyện với tôi rất nhẹ nhàng, rất nhiều, từ thời sự âm nhạc đến thời sự chiến tranh. Nói tóm lại là anh ta dễ gây ấn tượng tốt cho người khác. Nhưng sau đó hai tuần, gặp lại, anh ta hầu như chẳng nhớ tôi là ai. Lại giới thiệu từ đầu, lại nói chuyện, những câu tình tế và nhẹ nhàng. Tôi mới biết hoá ra trên đời này có những người có tài tiếp chuyện với phái nữ uyên thâm đến vậy.

dạo này bài vở trên trường ngập đầu, chỗ làm thêm lại có nguy cơ cho nghỉ phép dài hạn, tôi có lí do để cáu gắt. Tôi chẳng biết trút vào đâu. Mặt mày nhăn nhó chỉ tổ làm xấu mình thêm, đi ra, đi vô đá cái bàn, cái ghế, đau chân mà chẳng nguôi ngoai được chút nào. Mấy đứa ở cùng phòng cứ len lén nhìn tôi. Tối thứ bảy, mạnh dạn nào đứa ấy đi chơi tuốt. Tôi viết ba chữ "không tiếp khách" to đùng ở cửa rồi trùm chăn nghiền ngẫm cuốn "Luật du lịch". Bây giờ làm gì cũng cần phải có luật pháp bảo trợ...

Cốc, cốc, cốc...

Tôi mở mạnh cánh cửa, hoạch hoẹ gã con trai đứng tần ngần:

- Anh không biết đọc à?
- Xin lỗi, tôi chưa học xong lớp một trường làng nên đánh vần không hết.

Giá như tôi là con mèo thì tôi đã xù lông, giơ vuốt cào lên cái mặt đang nghênh lên một góc alpha độ kia. Nhưng tôi là con gái nên chỉ trừng mắt nhìn hằm:

- Vậy thì tôi cũng xin lỗi ở đây không tiếp học sinh bậc tiểu học.

Hằm nhe răng cười và đổi giọng đột ngột:

- Cô tên là Quỳnh phải không?

Tôi dè chừng nhìn hằm:

- Sao anh biết?
- A` tôi nghe con Thuỳ em tôi kể ở chung phòng với nó có cô Quỳnh nào đó rất dữ. Mà tôi thấy chắc chẳng ai dữ hơn cô nên tôi đoán vậy.

Tôi nhắm mắt, hít một hơi dài và từ từ thở ra, đó là cách giảm giận mà ba đã chỉ cho tôi.

- Nếu anh thật sự là anh của Thuỳ thì mời anh vào kéo tôi lại mang tiếng là thất lễ với người lớn. Còn nếu anh là một tên lưu manh nào đó đến đây kiếm chuyện thì mời anh đi cho.

Hằm bật cười:

- Tôi nghĩ chắc tôi là anh Thuỳ thật và tôi có thể vào phòng ngủ. Tôi mời chân và mời miêng lắm

rồi.

Thật là láo lếu! Tôi ngồi canh chừng hắn, còn hắn thì thản nhiên ngó lại tôi. Tám giờ rưỡi, Thuý về. (Lạy trời hôm nay nó đi chơi về sớm). Hai anh em nó bô ba nói chuyện với nhau. Tôi nhắm mắt vờ ngủ, nghe lóng thoảng bên tai "Dạ Quỳnh bạn em đó", "Để thương mà dữ quá"...

Sau vụ đụng độ với anh con Thuý tôi chửi nó một trận vì dám quảng cáo tôi dữ. Nó thề sống thề chết là chưa bao giờ nói như vậy. Nó chỉ miên tả sơ từng đứa trong phòng cho anh nó nghe. Có lẽ anh nó nhận ra tôi nhờ cái nốt ruồi ăn hàng. Hoá ra là hắn đã dựng đứng chuyện. Tôi càng thù hắn thêm!

Thứ bảy tuần sau hắn lại đến. Lần này thì đằng hoàng đứng trước mặt tôi "đến chơi với Quỳnh". Vốn là người lịch sự nên tôi mời hắn vào phòng và rót cho một li nước đầy. Hắn cười và uống một hơi cạn hết.

- Thuý kể là trước đây Quỳnh đã chia tay với một người
- Không việc gì đến anh.
- Và bây giờ Quỳnh chưa yêu ai?
- Đủ lắm rồi. Nếu anh định khai thác tôi thì không dễ đâu.
- Để tôi cho Quỳnh một lời khuyên, nên có bạn trai đi, năm thứ ba rồi còn gì.
- Năm ba, năm tư gì cũng mặc xác tôi. Con trai mấy người là một lũ bịp bợm.

Hắn ngắm tôi một cách nghiêm chỉnh:

- Thôi tôi về. Hy vọng lần sau sẽ mời Quỳnh một li cà phê. Uống thứ nước này mãi chắc tôi trương bụng mất.

Lần sau chưa đến thì tôi đã vào viện nằm vì bị cảm nặng, kết quả của bốn đêm thức khuya và bị ướt mưa. Hắn được ti, đến thăm và tình nguyện ở lại canh chừng tôi buổi tối. Tôi không nói gì, cứ mặc kệ cho hắn chăm sóc. Bác sĩ bảo tôi nằm viện ít nhất ba ngày vì huyết áp quá thấp. Mà tôi cũng thấy mình yếu thật. Mỗi lần đi đâu là hắn phải dìu tôi. Hết ba ngày, tôi lại tiếp tục nằm thêm một tuần ở nhà. Hắn vẫn lui tới thăm tôi. Sau trận ốm tôi tự dưng cảm thấy cần có hắn.

Tôi tiếp tục duy trì mối quan hệ, tình cảm cứ tăng dần theo thời gian. Thuý không nói ra nói vào gì, chỉ bảo "anh tao là người tốt". Tôi nghe lời hắn bớt ương ngạnh, thôi không bỏ học và chịu khó đọc sách hơn. Cái ngày hắn nói yêu tôi, tôi chỉ nói "Xạo". Hắn cười:

- Con trai là một lũ bịp bợm mà, phải không?
- Sao anh nhớ dai thế?

Chà, dạo đó tôi to mồm và dễ sợ. Bây giờ thì hiền rồi. Cò người yêu rồi thì mình phải thay đổi theo chiều hướng tốt chứ. Và tôi tin chắc hắn yêu tôi chẳng phải vì tôi tóc dài hay tóc ngắn, tôi đẹp hay xấu, dữ hay hiền. Nhiều khi người ta yêu nhau chẳng vì cái gì cả.